42 Resnično raznovanje Sobote

Šestnajsta nedelja po Binkoštih

Luka 14,1-6

1 Ko je v soboto prišel na obed v hišo nekega prvaka med farizeji, so ga ti opazovali. 2 In glej, pred njim se je znašel neki človek, ki je imel vodenico. 3 Jezus je nagovoril učitelje postave in farizeje: »Ali je dovoljeno v soboto zdraviti ali ne?« 4 Oni pa so molčali. In prijel je bolnika, ga ozdravil in odslovil. 5 Njim pa je rekel: »Komu izmed vas bo sin ali vol padel v vodnjak in ga ne bo takoj, na sobotni dan, potegnil ven?« 6 In na to mu niso mogli odgovoriti.

23. april 1872

Začetek tega poglavja govori o ozdravitvi človeka, ki je imel vodenico, kar se je zgodilo v hiši vrhovnega farizeja in v Soboto, na katero je bila, po strogi postavi Judov, nedopustna kakršnakoli dejavnost, ki ni bila sestavljena iz verskih obredov in ceremonij.

Obstaja dober razlog za to ozdravljenje v omenjenih okoliščinah. Čeprav je bil vrhovni glavar privrženec Mojega nauka, je razumel dogme templja v dobesednem smislu; rad Me je tudi poslušal tako dolgo, dokler ni nič nasprotovalo njegovim pogledom in žalilo njegovo farizejsko dostojanstvo. Torej Sem dopustil, da se je zgodilo, da je, medtem ko srno sedeli pri njegovi mizi, vstopil človek, ki je bolehal za vodenico in Me rotil, naj ga pozdravim.

Evangelij navaja, da Sem ga pozdravil. Vendar pa, ker Sem ga pozdravil na judovsko Soboto, je to povzročilo nelagodje. S tem Sem hotel farizejem poudariti, kako slabo so razumeli svoje lastne zakone in kako so jih napačno prenašali na ljudi. Zato Sem rekel: "Kdo izmed vas, če bi mu padel tepec ali vol v jamo, ga ne bi takoj potegnil iz nje, ker je to v njegovem lastnem interesu? Vendar delati dobro delo drugim ali za druge, to označujete kot greh!"

S tem Sem jim želel pokazati, da dobrohotna in dobra dela ne onečaščujejo predpisanega praznika ali Sobote, temveč ga veliko bolj posvečujejo, kakor mnogi neuporabni obredi in ceremonije, ki se brezbrižno izvajajo.

Kar se Judov tiče, je bilo veliko zlorab. Čeprav so imeli zakone Mojzesa in prerokov, niso vedeli, kako naj jih duhovno tolmačijo. Farizeji in pismouki so jih vzpodbujali, da se držijo dobesednega,pomena, ker jim je bilo pomembno, da se zakoni tolmačijo na takšen način, da biti Jud v dobesednem pomenu, ne bi bilo preveč težavno.

Torej Sem prišel na svet k prav temu narodu, ki je že dolgo časa imel religijo, ki je bila najbolj primerna, da služi kakor osnova Mojemu nauku. Starih zakonov ni bilo potrebno zapustiti, temveč naj bi se prečiščeni dali judovskemu narodu. Morali so biti tolmač eni duhovno, ter s tem ohraniti človeško dostojanstvo, ki je bilo na točki pogube, skupaj z vsemi ceremonijalnimi obredi templja in s sebičnimi posvetnimi užitki.

Med tremi leti Mojega poslanstva Sem nenehno zasledoval ta namen. Iskal Sem

priložnosti ali dovoljeval dogodke, ki so povzročili boj proti judovskim napačnim predstavam in predsodkom. Tako je bilo tudi izpolnjevanje Sobote tema, katero Jaz, kot izvor Moje Božanske.in edino resnične religije, nisem mogel prezreti. Da bi izničil te predsodke, Sem začel z delovanjem v hiši vrhovnega poglavarja farizejev, da bi vzpodbudil razpravo o tej temi. Ker sq farizeji hoteli biti vedno prvi, pri čemer so zatrjevali, da vse najbolje razumejo, so bili tudi prvi, ki so morali biti očiščeni napačnih pojmovanj, če naj bi bila ljudem posredovana resnica. Iz tega vzroka Sem izvedel to ozdravitev pred njimi in jim dal odgovor, ki jih je utišal, kot je razvidno iz verza 5 in 6.

Tempeljski poglavarji so imeli popolnoma drugačno predstavo o dobrih delih tako, da Sem se pogostokrat čutil obvezanega, da jim to podrobno razložim s primeri in prilikami, ter z besedili o ljubezni do bližnjega; kajti bili so mnenja, da so dobra dela samo zaradi templja in njihove lastne osebe. Vse drugo, kar je bilo storjeno drugim ljudem, za njih ni veljalo nič.

Že v tistem času je bilo izpolnjevanje vsakotedenskega dneva počitka napačno tolmačeno, in enako velja tudi za današnji čas, ker se ta dan ne izpolnjuje na pravilen način; z drugimi besedami, ni namenjen duhovni vzgoji. Potemtakem Bom sedaj, po ozdravljenju na Soboto, tudi pretresel izpolnjevanje tega dne in vam pokazal, da ste tudi vi še daleč stran od praznovanja tega dne na način, kakor si je zamislil Mojzes in kakor Sam želim, da se razume.

V svetu, tako takrat, kakor danes, vedno obstajajo ljudje, ki ukazujejo in drugi, ki ubogajo. Tisti, ki vodijo, imajo v srcu vedno svoje lastne interese in pogostokrat zlorabijo svoje podrejene in njihovo delo, dopuščajoč jim le malo počitka in malo časa, da bi ti vsaj enkrat tedensko pustili ob strani začasno, in da bi prisluhnili besedam z duhovnim pomenom ali razmišljali o višjih stvareh, kot o resničnem vzroku njihovega obstoja in kaj pravzaprav so kot ljudje, ali da so mišljeni postati bitja, ki so obdarjena z Božjo iskro. To je bil vzrok, zakaj je Mojzes v svojih zakonih navedel to zapoved od Boga, kar oblastniki ne bi prostovoljno odobrili. V prispodobah predstavljeni zgodbi o stvarjenju je pustil, da je Sam Gospod in Stvarnik, po šest dnevnem" delu, vpeljal sedmi dan, kot dan počitka.

To ureditev, ki eje bila potrebna zavoljo človeškega duhovnega dostojanstva, so sprejeli tudi drugi narodi in sedaj skoraj povsod.obstaja. Čeprav je sedaj teden urejen drugače, kakor je bil v tistem času, še vedno obstaja dan med tednom, ki je namenjen za počitek od telesnih naporov, za preudarjanje in razmišljanje o človeškemu duhovnemu poslanstvu.

Kjer so Judje močno pretiravali z dobesednim pojmovanjem svojih zakonov, krščanski narodi že dolga časa zahajajo v drugo skrajno st; Medtem ko je prejšnji

strogi zakon zahteval posvečevanje celega dne, so kristjani zadovoljni z obiskom cerkve v določenem času; preostanek dneva pa preživijo ob zabavah, gostijah in žretju. Na splošno je več zla narejeno ob nedeljah in praznikih kot med tednom, kjer zaradi dela in omejenih sredstev primanjkujeta potreben čas in priložnost.

Krščanski duhovniki sledijo izvirni farizejski praksi. Menijo se samo za svoj lasten ugled in moč. Farizeji so pred vse ostalo postavljali tempelj, krščanski duhovniki pa svojo cerkev. Pri prvih je posvečevanje praznika moralo. trajati 24 ur - tudi izven templja je bilo potrebno posvečevati Soboto medtem ko so kristjani to omejili na nekaj ur v cerkvi. Večina ljudi erjame, da je izpolnilo svojo dolžnost do Mene, ko preživijo nekaj ur v cerkvi, kjer sedijo, stojijo ali kinkajo, žlobudrajo brezizrazne molitve ali udobno zaspijo, ter spremljajo pridigo duhovnika z naravno tišino. Ko vidi cerkev napolnjeno s človeškimi telesi, seveda godi duhovnikovemu častihlepju; vendar so posamezne duše ali popolnoma ravnodušne ali pa so zaposlene z nečem popolnoma drugačnim od tega, kar cerkev ali religija, i Sem jo osnoval, zahteva.

Tako se zlorabljanje razširja in obstaja težnja ljudi, da nič več ne sprejemajo ta dan počitka, ker je vest tistih, ki morajo ubogati, lahko potešena z denarjem in peščici, ki še vedno veruje, oporeka, ne da bi jim dala kaj boljšega v zameno.

Propad se veča korak za korakom. Voditelji verjamejo, da njihovo koristoljubje sedaj prostovoljno podpira delavski razred, ki da tudi dela iz sebičnih razlogov. Vendar se zelo motijo! Videli bodo, kam vodi prikrajšanje revnih ljudi za duhovne prvine, ki tudi niso domače oblastnikom in ki si s povečevanjem zaslužka povečujejo tudi svojo izprijenost. S prezirom gledajo na vse, kar se tiče Mene in Mojega nauka in njihovemu vzgledu zavestno sledijo njihovi podrejeni. S tem materialno dokončno podjarmi -duhovno, dokler ne Bom uredil stvari na takšen način, da bodo morali oblastniki požeti sadove svoje sebičnosti, ker se bo obrnilo čisto drugače, kot so pričakovali.

Nedelja in praznik sta mišljena kot določena ovira; mišljena sta kot dan, na katerega morajo oblastniki podati svojim podrejenim priznanje njihovega dela. In za prve naj bi bil to dan, ko naj bi se spominjali, da en dan za preudarjanje o človeški duhovni usodi, ni preveč za dati. To naj bi bil dan, ko mora posel počivati.

Na ta dan narava govori vsem srcem z njenim nikoli spremenljivim jezikom: "Z vsem svojim delom ne pozabite Stvarnika, ki je ustvaril toliko čudežnih in veličastnih stvari na tej zemlji, da bi vas to nenehno opominjalo, da niste bili namenjeni samo za ta svet, ter da naj vaše delo ne bo vedno materialnega značaja, temveč tudi duhovnega. Prepoznajte Njega, ki vodi vas, slabotne otroke s polno mero ljubezni in potrpežljivosti, ki vas je postavil navzdol med ves ta sijaj, in ki želi, da vsaj enkrat na

teden pozabite na vaše težko delo!"

Sam Sem kot Stvarnik vpeljal dan počitka na sedmi dan, v skladu z Mojzesovo Genezo. To je bila, kot je bila, ustreznost Moje vsaditve duha v do tedaj ne živo lupino na sedmi dan, ko Sem bil zaposlen z materijo. In ta dan, na katerega Sem povzdignil materijo v nekaj duhovnega, je bil dan praznovanja ali posvečenja. Tako ga mora slaviti tudi človek potem, ko je - podobno kakor Jaz - delal in deloval šest dni.

Na sedmi dan naj človek razmisli o svojem delu, da bi v njem zaznal duh,ovno idejo, ki ga je vodila, da je dokončal takšno delo. Ta d m naj bi postal dan praznovanja v duhovnem smislu, ko bi spoznal, da njegovo delo med tednom in njegov lastni obstoj nimata materialno, ampak duhovno osnovo, na kar naj bi se tega dne spomnil večkrat kot ob ostalih. Na ta dan, ko ga nobena dolžnost, nobene delovne ure ne priganjajo k materialnemu poslu, naj bi se spomnil Mojega stvarstva, Mojega nauka, Moje ljubezni in Moje žrtve za njega samega, kakor tudi za celotno človeštvo.

Torej naj bi ta dan zanj postal dan posvetitve, kajti takrat bi se, osvobojen vsega materialnega, lahko približal duhovnemu žlahtemu cilju, ki je določen njemu in vsemu stvarstvu.

Tako naj vsakdo praznuje nedeljo, kot dan spomina na Mojo ljubezen in na vse, kar Sem zanj storil. Takrat bo ta dan pustil za seboj vsem delovnim dnevom nežen verski občutek, ki bo posvetil tudi materialno delo. Tako lahko človek vtisne pečat lastne Božanskosti v vse, kar dela in doseže.

Tako naj bi razumeli in izpolnjevali nedeljo in dan počitka. Vedno imejte v mislih, da je nekoč takšen dan obstajal za Mene in da bo vsakdo doživel takšen dan počitka, da bo, ko bo prost materialne lupine prispel na drugi, večen svet kot poduhovljena duša, s seboj prinesel kot spomin prepričanje, da je vtisnil; vse svoje materialno delovanje, pečat svoje lastne Božanskosti.

Zaradi tega tudi vi izpolnjujte ta dan počitka v višjem duhovnem smislu. Razberite duhovno svetlikanje iz trde skorje črk. To je tisto, kar prinaša resnično srečo. Poduhovite vse, vašo okolico, vas, vaša dejanja in vaše besede.

Ne samo sedmi dan, temveč bo vsak dan, v katerem boste duhovno napredovali, postal vaša nedelja in dan počitka - sončni dan, kakor imenujete ta dan - in bo na vas in v celotno vašo okolico izlil svetlobo, toploto in življenje. Vsak dan bo postal dan praznovanja ali radosti, ko boste - vredni svojega Stvarnika in z jasnim spoznanjem o vašem cilju - napredovali od stopnje do stopnje, dokler ne boste dosegli večen, nikoli končan dan počitka, sveti dan večne blaženosti v področjih, kjer je vsak dan, dan posvetitve in miru, ki ga je pripravil ljubeči Oče Svojim otrokom že od pradavnih časov. Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige